

La Ludwig Band: «Les noves cançons les hem dut al màxim nivell d'exageració i d'ironia, són caricatures»

Parlem amb Quim Carandell i Gabri Bosch, dos dels membres de la banda, sobre la gira del nou EP 'Desembre'

La Ludwig Band | Arnau Seguí

En estat de gràcia, **La Ludwig Band** tancarà l'1 de desembre a l'Apolo un 2022 d'intensa activitat amb postals de directe que han enviat anant i tornant per tot el país. Però abans d'acabar l'any, han deixat també constància de quatre noves cançons, l'EP *Desembre* (The Indian Runners, 2022), un colofó de consagració i un punt i seguit en el seu camí fins al 2024.

Què fareu fins a la publicació del nou disc (previst per a la tardor del 2023), després del concert de tancament de gira de 'La mateixa sort' (The Indian Runners, 2021)?

Quim Carandell (Veu i guitarra): Farem vacances, que seran totalment merescudes. Ens prendrem com a mínim 15 dies per descansar una mica. Com ja se'ns ajuntarà amb Nadal, fins al gener no farem gran cosa.

Heu fet 90 concerts en un any i mig i tancareu gira a la sala Apolo el dia 1 de desembre,

amb les entrades exhaurides. Esteu cansats de girar?

Gabri Bosch (Guitarres): Al contrari, la veritat és que tenim por dels mesos en què no tindrem res a fer, perquè ja estàvem acostumats a fer concerts cada cap de setmana.

Q.C: Crec que durant la temporada de primavera i estiu hem après un nou ofici, i ara anirem intencionadament a l'atur. És una situació una mica estranya perquè, si fos per nosaltres, seguiríem fent concerts sense parar.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=O3IW7evCSOU>

Dues setmanes abans de l'aturada, però, heu presentat l'EP 'Desembre'. No us ha enganxat una mica a contrapeu?

Q.C: Ningú del nostre segell ho acabava de veure clar, però a nosaltres ens va fer il·lusió treure alguna cosa nova aquest any per no deixar-lo en blanc. Ha estat com fer la recopilació de les cançons que hem estat component durant els darrers mesos, com hem pogut, en els moments lliures que trobàvem.

Més enllà de representar el vostre 2022, creieu que aquestes quatre cançons tenen algun fil argumental?

G.B: No, l'única coherència és que són cançons totalment diferents entre elles. Hi busquem els límits de **La Ludwig Band**: una és supertranquil·la, l'altra superrockera...

Q.C: Són quatre cançons expressament sobreactuades, portades molt a l'extrem.

El fet que siguin tan diferents fa que siguin totes més iròniques que les d'abans.

Q.C: Les hem portat al màxim nivell d'exageració i d'ironia; són caricatures de **La Ludwig**. Si teníem un moment en què ens posàvem rockers, ara n'hem fet tota una cançó, igual que si ens posàvem més beatlelians. A més, molt en la línia d'aquest discurs que estem intentant vendre i que no és tan fàcil, cada cançó l'hem gravat en un estudi diferent. N'hem fet dues al Lotus de Bellvitge, on gravem sempre ("Desembre" i "Fins on t'arribi el braç"); una altra amb Arnau Vallvé (**Manel**) a Can Sons de Barcelona ("Ho sento carinyo"), i la darrera a Ultramarinos, a Sant Feliu de Guíxols, amb Santi García ("De puta mare").

Què heu anat a buscar treballant amb quatre productors diferents?

G.B: Amb el Santi ho teníem clar: volíem un so rocker. Guitarres dures, bateries gruixudes i que ens aconsellés amb el tema sonor, perquè anàvem una mica perduts.

Q.C: En canvi, a l'Arnau li vam portar una cançó molt crua i senzilleta, i ens va ajudar a treure el millor de cada instrument. Realment es poden comptar amb els dits de les mans els instruments que hi sonen.

La Ludwig Band Foto: Arnau Seguí

La primera cançó va obertament d'amor i l'última va de mort. L'EP vol tancar un cercle?

Q.C: La primera va de desamor i l'última va d'eternitat, en realitat. "Fins on t'arribi el braç", la darrera, la vam fer pels crèdits d'un curt d'un amic nostre, Robert Molist, que és qui ens ha fet tots els videoclips. A la cançó, literalment canto tot el que ell en va demanar que hi incloguéssim.

Quin grau d'ironia i sinceritat creieu que balancegeu?

Q.C: La ironia està a un 70% i la sinceritat a un 30. Hi ha molts recursos musicals que nosaltres ens prenem com a acudit, però que ens ajuden a subratllar més les cançons. I ja que estem fent un concert de música antiga, que vol dir que no tirem bases, hem d'esprèmer al màxim la música que podem tocar en directe per donar-li alguna gràcia..

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=b-01YYmXgwc>

"De puta mare" sembla una lletra on es vanagloria tenir diners des d'un punt xuleta. És un punt de vista irònic o significa tot al contrari, com seria anar just de pasta?

Q.C: He intentat no romantitzar l'anar just de pasta. Tracta d'una persona que es passa tota la vida treballant i que només pensa en la feina i en els diners.

Quina en seria la metàfora?

Q.C: La lliçó de tot plegat és que la vida pot ser un desastre, però si tens pasta no cal que et preocupis per res. No dic que hi estigui a favor ni en contra, senzillament invoco a algú una mica xuleta que protesta per tot, però com que va bé de diners, tampoc no es queixa tant. És com si el personatge digués: si mai estic deprimat aniré al banc i miraré quants diners tinc estalviats i ja em quedaré més tranquil.

La Ludwig Band Foto: Arnau Seguí

El fet que amb La Ludwig us estigui anant bé, us fa estar menys preocupat pels diners?

Q.C: Haver agafat la música com a ofici ens fa pensar molt més en els diners que abans. Abans tocàvem perquè volíem tocar i ara, en canvi, estem molt més pendents de què ens paguen als concerts, si econòmicament ens podem permetre fer certes coses... El fet d'haver convertit **La Ludwig** en un petit negoci ens fa parlar molt més de diners ara que abans entre nosaltres. Però també és cert que ens ha anat prou bé com per poder malviure de la música ara mateix.

Teniu molts concerts l'any, però tot i així, costa pagar les factures a finals de mes?

Q.C: Sí, però la veritat és que mai hem tingut grans sous: ja malvivíem abans de **La Ludwig** i ho seguim fent ara.

G.B: Si no estàs fent gira tot l'any és complicat poder viure d'això i quan pares per fer un disc, has de veure d'on treus els diners per sobreviure.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=FCx_GoxD2Ek

Els diners o la feina són temes universals. Heu buscat que la gent s'hi identifiqui?

Q.C: És un tema important en què em fixo expressament, però faig el procés invers. Quan he fet una cançó massa hermètica i que parla massa exclusivament de mi cap a mi, trobo que l'he de descartar perquè ningú no l'entendria. Indirectament, m'agrada parlar de temes amb els quals tothom es pugui identificar.

Sense a anar més lluny, a "Ho sento carinyo" sembla que et compadeixis de qualsevol treballador d'aquest món.

Q.C: Està dedicada a Peggy Olson de la sèrie *Mad Men*, secretària de Don Draper i després publicista pel seu compte. Hi ha un moment de la seva vida en què encara fa de secretària, en què tot li va fatal, coneix un capellà i es fan amics. I res, com que ho passava fatal, vaig escriure aquesta cançó pensant en ella.

La Ludwig Band a la plaça dels Màrtirs del MMVV 2022 Foto: Xavi Torrent/MMVV

Als vostres concerts veig molta gent diferent. Noteu que la vostra música és compartida per pares i fills?

GB: Ens ho diu molta gent. També veiem nens petits als concerts cantant les cançons amb les seves àvies... És molt xulo. Ens diuen sovint que és el millor disc per posar al cotxe per als nens, però que els pares també l'aguantin.

Saber que hi ha nens que us escolten us fa mesurar les vostres paraules?

Q.C: Les paraules han d'estar pensades perquè són importants i han d'impressionar a tothom. No fa gaire, vam anar al festival Petits Camaleons i vam veure que, tot i ser un festival pensat per a nens, però de música 'adulta', hi havia certa tendència a infantilitzar els espectacles. Nosaltres, en canvi, vam pensar a fer tot al contrari: dir més paraulotes que mai, perquè els nens ja les escolten habitualment i les aprendran; no se'ls ha d'amagar res. Em va preocupar que alguns pares s'ofenguessin, però ningú s'ho va agafar malament. Sí que ens va passar, però, que van venir molts nens a preguntar-nos preocupats per "l'home més vell d'Espolla". A mi em va passar també de petit: recordo obsessionar-me molt amb algunes cançons d'infidelitats, per exemple.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=7m8zPLHq5cU>

Què escoltàveu de petits?

Q.C: Els meus pares em posaven molta música, però recordo especialment **Mecano**, que és el que més marcat em va deixar. Hi ha lletres de **Mecano** que no se me n'anaven del cap, i que encara conservo.

G.B: Jo en aquest sentit recordo molt "Vaig beure'm la seva sang" de **Lax'n'Busto**. El meu germà petit hi estava obsessionat i recordo ser al cotxe i imaginar-me'n tots els detalls. Em va impressionar molt! També escoltava molt **Bruce Springsteen**, **Dire Straits** i **Canto del Loco**.